

tiget Indtægt af 1,800 Rd. Men, siger man nu, han har i al denne Tid altsaa oppebaaret 944 Rd. eller, da han kunde være rykket op paa en høiere Gage i Hæren, 800 Rd. mere, end om han var bleven staaende i Hæren. Sa, ganske vist; men han har jo været Departementschef i Krigsministeriet og har altsaa havt de Forretninger, der paahvile en Departementschef, hvilke Forretninger man for andre Ministeriers Bedkommende finder rettelig bør vederlægges med en Gage af 2,600 Rd. Uffurat paa samme Maade stiller det sig for Kontorchefer og Fuldmægtige. I Udvalgets Betænkning er det fremstillet, hvorledes de Paagjældendes Indtægter ere i Finantsaaret 1870—71, hvor stort Beløb der er pensionsberettiget, og derhos vil man finde opført den faste pensionsberettigede Indtægt, hvormed de Bedkommende efter Ændringsforlaget foreslaas lønne i Finantsaaret 1871—72. Ærede Medlemmer ville se, at for enkelte af disse Embedsmænds Bedkommende er der Spørgsmaal om at lade dem træde tilbage paa en lavere Gage end den, de for Tidbliffet have. Saaledes skulde en Kontorchef, der har 2,400 Rd., gaa ned til 2,216 Rd., og 3 Fuldmægtige, der staa opførte med respektive 975. og 950 Rd., skulde gaa ned paa en Løn af 900 Rd. Man har troet at kunne foreslaa dette, fordi de Bedkommende bleve pensionsberettigede af respektive 2,216 og 900 Rd. Vil man sammensummere det hele Lønningsbeløb, hvoraf nu samtlige Embedsmænd i Krigsministeriet ere pensionsberettigede, udgjør det 17,216 Rd., og efter det af Krigsministeriet stillede Ændringsforslag bliver den pensionsberettigede Lønning for samtlige disse Embedsmænd 22,516 Rd., altsaa en Forøgelse med 5,300 Rd.; men der kan jo kun blive Spørgsmaal om to Trediedele deraf, altsaa omtrent 3,500 Rd., hvilket altsaa er den hele Byrde, man vil komme til at lægge paa Statskassen, forsaavidt disse Mænd komme til at gaa af efter at have tjent i 30 Aar. Det forekommer mig saaledes, at det

Ændringsforslag, der her er stillet af mig til Finantsloven, er saa billigt og retfærdigt, at jeg har det Haab, at det ærede Thing vil slutte sig til Krigsministeren, imod hvad Udvalget har foreslaaet Ændringsforlaget under Nr. 2 maa jeg, i Genhold til hvad jeg nu har udtalt med Hensyn til Ændringsforlaget under Nr. 1, bestemt modsætte mig. — Det næste Ændringsforslag, som foreligger, er det under Nr. 3, som angaar Indkaldelsen af Forstærkningen. Denne Indkaldelse af 5 Forstærkningsbatailloner støtter Flertallet i Udvalget, medens et Mindretal, tildels af de samme Grunde, som ifjor bleve anførte af Udvalgets Flertal, ikke kan gaa ind paa denne Indkaldelse. Jeg kan med Hensyn til dette Punkt i overordentlig Meget henholde mig til, hvad der er blevet udtalt her i Salen idag af flere ærede Medlemmer, som anbefalede Thinget at forkaste det af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Jeg anser det for at være overordentlig vigtigt og hensigtsmæssigt, at disse Forstærkningsbatailloner i næste Finantsaar indkaldes til Dvælse. Der kunde vel i Forholdene, saaledes som de for Tidbliffet ere, allerede være tilstrækkelig Anledning til, at man søger at faa det Værn, man engang har skabt sig, saa vel forberedt og uddannet som muligt, men der er egentlig en anden Bevæggrund dertil, nemlig den, at det ligefrem vil være næsten en Nødvendighed ad praktisk Veie at faa at vide, hvorledes Forstærkningen er, hvorledes den lader sig bruge, hvorvidt man har været heldig med Hensyn til Rannernes Størrelse, Besættelsen af Befalingsmændsposterne osv., for Hærloven foreligger til endelig Revision. Det er jo ikke nogen meget betydeligt Sum, hvorom der her er Spørgsmaal. Efter det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 3, udgjør det Beløb, som foreslaas udredet, tilsammen ikke mere end 14,963 Rd. Det er saaledes vist ingenlunde Hensyn til Pengendgiften, der gjør, at Mindretallet vil modsætte sig dette Forslag, men det maa meget mere søges i Hensyn til Mand-